

PROSTOR

Únor-březen 2026

Přišlo jaro, i když to chvilkami vypadá, že se tu chce zima snad zabydlet. Ale kdepak. Jaro je tady a s ním kromě prodlužujících se dnů, přívětivějšího hřejivějšího sluníčka, čápů na komínech a prvních jarních kytek v zahradách i na mezích jsou tu i první úspěchy našich žáků, a to nejen v okresních, ale už i krajských soutěžích. Takže se chceme přidat také do fronty spousty gratulantů, a současně vyjádřit přesvědčení, že jsou to zatím jen první vlaš-tovičky v podobě diplomů. V příštím čísle přineseme podrobné zpravodajství s rozhovory.

Magdalena CETKOVSKÁ (12 let)

Čerstvá „držitelka“ druhého místa v krajské soutěži ZUŠ ve hře na akordeon se na nástroj učí hrát sedmým rokem ve třídě pana učitele

Bohumila Polívky. Hezké umístění si ve své kategorii „vyhrála“ provedením skladeb Tango a Pohádka pro Berušku. Redakci Prostoru poskytla krátký rozhovor:

To jsi ještě asi chodila do mateřské školy, když jsi začala navštěvovat i zdejší ZUŠ, vid'?
Proč jsi si vybrala zrovna akordeon?

Líbilo se mi to. Na akordeon už tehdy hrál můj asi o čtyři roky starší bratranec, který bydlí v Plzni, a mě to oslovovalo. Tak pak byla pro mě volba nástroje jasná.

Je to tvůj první úspěch?

Ne. Před třemi roky jsem byla v kraji dokonce první. *Jsi sice teprve v primě osmiletého Gymnázia, ale přemýšlíš už někdy o své budoucnosti? Čím bys jednou chtěla být?*

Akordeon a hudba jsou fajn, ale já bych se jednou chtěla stát veterinářkou. Mám ráda zvířata, chtěla bych jim pomáhat.

Máš doma nějakého mazlíčka?

Ano, máme doma pejska, tedy fenku, říkáme jí Máňa, a k tomu její dvě štěňata. Už jim je pět a šest let. Jsou to kříženci. Mám je moc ráda.

Co máš ještě ráda kromě hudby a zvířátek?

Chodím v Chebu do plaveckého oddílu, a tady na ZUŠ ještě na keramiku, kterou vede paní učitelka Veronika Černá.

Celostátní soutěž v komorní hře s převahou smyčcových nástrojů byla plně v režii františkolázeňské ZUŠ

Františkovy Lázně uvítají v polovině dubna několik stovek žáků, jejich učitelů a učitelek a také dalších doprovázejících osob z celé naší země. ZUŠ Jára Cimrmana se stane letos hostitelem a organizátorem jedné z nejprestižnějších akcí pro žáky ZUŠ z celé České republiky, a to ústředního kola celostátní soutěže Základních uměleckých škol v komorní hře s převahou smyčcových nástrojů. Tato soutěž probíhá jednou za tři roky, vyhlášovatelem soutěže je Umělecká rada ZUŠ ČR s podporou MŠMT ČR. Pro mnoho žáků je to často první velká zkušenost s konkurencí v tak významné a velké soutěži. A Františkovy Lázně svým půvabem a klidem lázeňského městečka jí dodají specifickou atmosféru. Do tohoto kola postoupilo také klavírní trio z naší ZUŠ (**A. Balharová, K. Vaníčková a A. Bartošová**). V příštím vydání Prostoru přineseme rovněž podrobnější reportáž o soutěži i výsledcích.

Můžu prozradit, že je vás doma také víc dětí? Kolik máš sourozenců?

Celkem je nás sedm, šest děvčat a jeden kluk. Dva nejstarší se už odstěhovali. Já jsem nejmladší. Určitě ale spolu vycházíme dobře, nevím, že bychom se někdy prali. Je to tím, že se máme rádi a hodně si pomáháme.

Náš rozhovor

„Zvolila jsem si do budoucna práci s malými dětmi, ale na hudbu určitě nezanevřu...“

Eva KOLÁŘOVÁ (15 let)

Jednou z těch, které v tomto jarním čase excelovaly v soutěžích je Eva Kolářová. Aktuálně v žesťovém kvintetu excelovala spolu se svými spoluhráči **Lukášem BALLO, Oliverem VOSÁTKOU, Jakubem ĎURICOU a Danielem ŘÍŠSKÝM** v okresní soutěži hry na žesťové nástroje a s titulem **ABSOLUTNÍ VÍTĚZ** postoupili do krajského kola této soutěže. Eva je rozhodně talentovaná hráčka na trubku a má na svém kontě už několik významných úspěchů v krajských i celostátních soutěžích. Stejně jako i ostatní hráči v tomto kvintetu. Loni to bylo například druhé místo v ústředním kole soutěže ZUŠ ve hře na dechové nástroje a nepochybujeme, že i letos se svými spoluhráči vybojuje pěkné místo.

Eva pochází z Hazlova. Už jako malá se začala učit zhruba rok a půl na zobc. flétnu na zdejší ZUŠ, poté přestoupila na trubku, kterou ve třídě pana učitele **Jana Kováře** studuje desátým rokem. Nyní je v posledním ročníku ZŠ, a chystá se na přijímačky.

„Kam se hlásíš?“

„Ráda bych se dostala na Střední pedagogickou školu pro učitelky MŠ v Karlových Varech. Vždycky jsem si ráda hrála s malými dětmi, a to mě neopustilo. Chtěla bych se výchově předškoláků věnovat i profesně. K přijetí na školu je potřeba také absolvovat talentové zkoušky, které jsou ze zpěvu a čtení.“

„Věřím, že se ti určitě tvůj sen splní, ale přece jen... kdyby to náhodou nevyšlo, jsou další školu máš ve výběru?“

„Konzervatoř, obor trubka.“

„Takže tedy hudba je pro tebe až a druhém místě...?“

„Ano, práce s dětmi mě přitahuje víc, vlastně odjakživa se mi líbilo věnovat se menším dětem, hrát si s nimi, vést a učit je“

„Jakou hudbu preferuješ?“

„Mám ráda rock a pop. Z hudebních skupin je to asi Traktor.“

„Máš ještě nějaké další koníčky?“

Kromě trubky ještě chodím na klavír k paní učitelce Vaníčkové a na výtvarku k paní učitelce Camille Katreniakové. Já totiž také kreslím.“

„Pamatuji, že stejně dobře si v hudebce vedli i tvoji dva starší bratři a bratranec. Jsou již dospělí, věnují se dál nějakým způsobem hudbě?“

„Ne. Zvolili si už každý své povolání, starší Vladimír jezdí s kamionem, mladší Ondra je IT technik a oba nástroj „odklidili“ stranou.“

„A tak aspoň ty zůstaneš nástroji i hudbě „věrná“?“

Doufám, že ano. I když si splním sen a budu pracovat s malými dětmi, určitě na hudbu nezanevřu..“

Koncert učitelů

V rámci 55. výročí vzniku ZUŠ ve Františkových Lázních se v **pátek 10. dubna od 19.00 hodin v Divadle Boženy Němcové uskutečnil tradiční KONCERT UČITELŮ**, na kterém se představili: Marie Oslovičová (klarinet a saxofon), Lukáš Bohm (klarinet a saxofon), Zuzana Puchelová (housle), Zuzana Vaníčková (klavír a housle), Alexandr Kotlar (kytara), Bohumil Polívka (tuba, kontrabas a baskytara), Zdeňka Horská (zobcová flétna a hoboj), Robert Říšský (pozoun), Štěpánka Čepeláková Puchelová, Miroslava Pešková, Světlana Halasová, Vladimír Hrinko (klavír), Soňa Lešková (zpěv), Jiří Černý (bicí), Dagmar Dusová (tanec), Pavla Janiššová (recitace). V programu zazněla nejen vážná hudba, ale na závěr opět na diváky čekalo překvapení v podobě dramatického vystoupení ochotných pedagogů a pedagožek ZUŠ.

Zimní vlak

Přišla další zima, a to znamená další návštěvu prarodičů. Normálně vždy jezdím s rodiči, ale tentokrát to bylo jinak, a asi toho dodnes lituji. Letos jsem nastoupil na novou školu a před Vánoce mi končilo vyučování později. Tak jsem si řekl, že rodiče mohou odjet dřív a já za nimi později dorazím vlakem.

Už jsem byl na cestě směrem na nádraží a najednou jsem zjistil, že už se mi vybíjí telefon. Naštvalo mě to. Takže se ve vlaku budu jen nudit. Cesta k dědovi s babi trvá skoro pět hodin, a co bych tam tak asi budu dělat sám celou tu dobu?

Na nádraží byla zima. Vlak měl přijet každou chvíli, a já se tam mezitím třásl. Když konečně přijel, z vagonů ven se vyhrnula hromada lidí. Byl jsem rád, že mě neudupali k smrti. Když se to stádo odehnalo pryč, další zase začali nastupovat. Nechtěl jsem se přes nikoho cpát, tak jsem prostě raději počkal, až si nastoupí všichni ostatní. Konečně byla volná cesta, a já mohl vstoupit do teplého vlaku. Vagón byl sice menší, ale za to moderní a čistý. Posadil jsem se na prázdné místo a díval se z okna. Najednou se ve dveřích objevila starší žena. Ohromný černý kabát, tmavá čepice a černé kozačky. Posadila se hned naproti mně. Usmál jsem se a pozdravil: „Dobrý den.“

Ona se ale na mě ale podívala tak zle, jako kdybych jí urazil a hnusným hlasem odsekla: „Dobrý den...“

Radši jsem honem začal dělat, jako že se dívám do telefonu, přestože jsem dobře věděl, že je vybitý. Už jsem zíral skoro pět minut do černé obrazovky, a vážně mě to nebavilo. Dostal jsem hlad, tak jsem se začal hrabat v batohu, abych vydoloval svačinu. Nemohl jsem ji najít, nejspíš jsem si jí zapomněl přibalit s sebou. Za to jsem ale našel něco jiného – nabíječku. V ten moment, kdy jsem ji zahlédl, tak jsem se cítil jako na nebi. Okamžitě jsem se začal rozhlížet po zásvuce a měl jsem zrovna štěstí, jedna byla hned pod mojí sedačkou. Zapojil jsem mobil do kabelu a než se zapnul, tak jsem se podíval z okna. Vlak právě vjel do tunelu. Byla v něm naprostá tma, byl ale docela krátký, možná by člověk ani nepostřehнул, že v něm je. Když jsme zase vyjeli na denní světlo, stalo se něco neočekávaného. Ta žena, která seděla přímo naproti mně, zmizela. Prostě tam bylo jen prázdné místo. Ztratila se v tom krátkém mezičase, kdy se vagon ponořil do tmy tunelu. To bylo jen několik málo sekund. Zdálo se mi to nemožné. Kdyby odešla třeba na záchod, tak bych určitě zaregistroval, nějaký pohyb. Nic. Trochu jsem se rozhlédl kolem, zda si jen nepřesedla, ale ona se prostě vypařila. Jak a kam tak náhle nepozorovaně zmizela? Vždyť seděla přímo naproti mně...

Do vagonu někdo vešel. Rychle jsem zvedl oči, jestli to náhodou není ta žena, ale byl to průvodčí. Začal jsem hledat lístek v telefonu. Při kontrole jsem se ho ještě zeptal: „Pane, neviděl jste někde paní ve větším tmavém kabátě a tmavě červenou čepicí?

Kdekoliv ve vlaku...“ „Pardon, ale nikoho jsem neviděl. Mám ještě půlku vlaku před sebou, tak až se budu vracet, řeknu, jestli jsem ji někde zahlédl,“ řekl, když už pomalu odcházel.

Zahloubal jsem se do svých myšlenek, ze kterých mě opět vyrušil hlas průvodčího: „Ne, nikoho takového

jsem neviděl. Ale mohu se zeptat, proč byste to potřeboval vlastně vědět? Je to nějaká vaše známá, která taky měla cestovat tímhle vlakem?

Netušil jsem, jak mu to vysvětlit: „No... budu vypadat jako blázen, ale ta žena tu seděla ještě před chvílí naproti mně, a jen jsme vyjeli z tunelu, už tam nebyla. Ona se prostě no... zmizela. A sám jste mi řekl, že ani ji nikde jinde ve vlaku neviděl“

Průvodčí se na mě podíval, jako bych se opravdu zbláznil: „Jste si tím jistý? Taky mě to začalo zajímat, tak se tedy podívám na záznamy kamer.“

„Tolik to zase řešit nemusíte...“ řekl jsem.

„Je docela možné, že cestuje bez lístku. Tak musím zkontrolovat, jestli doopravdy byla tady v tom vagoně, kam mohla odejít a jestli se někde neschovává...“ odpověděl.

„Aha, dobře,“ odkývnul jsem.

Po tom, co revizor odešel, tak jsem hluboce usnul. Když jsem se vzbudil, byla už tma. Venku za okny sněžilo. Už mě čekala jen půl hodina cesty. Nudil jsem se, tak jsem vstal, protáhnul se a rozhlížel se kolem sebe. Najednou jsem zahlédl za skleněnou výplň dveří na konci vagonu nějaký stín. Někdo kolem těch dveří prošel. A vypadalo to, že je to žena. Ten kabát... Ano! Byla to ta žena! Okamžitě jsem vyběhl uličkou směrem, kde jsem ji viděl, abych si potvrdil, že to je doopravdy ona. Rozběhl jsem se, jak nejrychleji to šlo. Všichni se na mě začali dívat. Bylo mi to fuk. Doběhl jsem na konec vagonu – a zase nikde nikdo. Ani na sousedních sedačkách nebyl nikdo, kdo by se jí podobal.

Takže zase jak se objevila, zmizela. Cítil jsem, jak mi po zádech začíná stékat pot. Trochu mě to děsilo. No, možná jen přeběhla do dalšího vagonu. Opět jsem vyrazil a pokračoval v cestě. A pak... v třetím vagonu, který byl prázdný, seděla v jednom rohu. Sama. Přiběhl jsem k ní, položil jí ruku na rameno a ona se otočila. Byla

to ona. Na očích jsem jí viděl, že mě nevidí ráda.

„Dobry... dobrý večer,“ vykoktal jsem. „No, já se jenom chtěl zeptat, jestli jsem vás nějak urazil, že jste si odsedla.“

Na pár vteřin se podívala jinam, nadechla se: „Urazil?“ Prudce se zvedla, že jsem musel o dva kroky ustoupit. „Vy si doopravdy myslíte, že po tom všem, mě zajímá nějaká urážka? Nehrajte tady na mě zase nějaký ty vaše hloupý hry. Vím dobře, kdo jste.“

Zmateně jsem zamrkal: „Já... já nemám tušení, o čem to mluvíte. Já jsem jen student. Jedu za svojí babičkou. Chtěl jsem se pouze ujistit, že jste v pořádku, když jste tak

najednou zmizela.“

„Přestaňte mi lhát do očí!“ vyjekla a v očích se zablyskl strach a nenávist. „Sledoval jste mě už od nádraží. Jako fakt jste si myslel, že když si sundáte ty svoje pitomý brýle a vezmete si jiný batoh, tak Vás nepoznám? Jste to vy! Ten, co mě tehdy v té uličce chytil pod krkem. Chtěl jste mě umlčet, aby se nikdo nedozvěděl, co jste provedli s těmi penězi. Když jste mne nedokázal zabít, tak jste se mne aspoň pokusil zkompromitovat, zničit mé jméno. Nikdo by nevěřil mým slovům, zmanipuloval jste to tak, jako bych lhářka byla já. Ale to se vám nepovedlo. Unikla jsem vám.“

Vůbec jsem nechápal, o čem to vlastně mluví: „Paní, musíte si mě s někým plést. Já bych nic takového neudělal...“

„Nelžete mi už!“ zaječela tak hlasitě, že se na museli otočit i lidé v sousedním vagónu. „Vím, že mě chcete zastavit dřív, než dojedu na policii. Vy jste ten, kdo zfalšoval všechny ty podpisy a okradl všechny ty chudáky. Pamatují si dobře Váš obličej, neskryjete se.“

Došlo mi, že to situace je hodně vážná. Ta žena si myslela, že jsem nějaký kriminálník, který okradl a který ji pronásleduje. Podle jejich slov mě doopravdy považovala za někoho, kdo jí je v patách.

„Podívejte se pořádně,“ řekl jsem co nejklidněji, i když jsem byl v hrozném stresu a klepaly se mi ruce. „Je mi sedmnáct, jsem jenom student. Tady mám v batohu jen pár učebnic, svůj telefon a prázdný obal od jídla.“

Moc mi nevěřila.

Vlak začal zpomalovat a žena prudce vystartovala směrem ke dveřím. Pomalu jsem šel za ní. Přes prosklenou výplň dveří jsem viděl, jak netrpělivě čeká, až bude moct vystoupit. Jen jsem jednou mrkl a ona znovu zmizela. Okamžitě jsem zrychlil. Vyskočil jsem ze schůdků na perón,

rozhlídl se - ale nikde nebyla. Vběhl jsem do budovy nádraží. Zahlédl jsem ji. Vycházela ven, a já se znovu rozběhl. Zastavil jsem se až na druhé straně ulice. Nechtěl jsem ji ztratit z očí, ale současně jsem se bál, že mě nahlásí na policii. Můj zrychlený srdeční tep nejspíš slyšeli i lidé kolem. Všimla si, že jí sleduju. A také se dala do namáhavého běhu. Zastavil ji až proud aut, která silnici přejížděla. Stihl jsem ji doběhnout. Pevně jsem ji uchopil za ruku: „Paní! Prosím...!“

Svižně se otočila: „Co to děláš?! Vůbec na mě nešahej!“

Okamžitě jsem ji pustil a snažil se vše vysvětlit: „Moc se Vám omlouvám, ale musíte pochopit, že prostě nejsem ten, za koho mě máte. Koukněte na mě. Myslíte, že vypadám jako nějaký kriminálník?“

Najednou se ozval výstřel. Náboj proletěl mezi námi. Kdybych stál jenom o pár centimetrů blíž, asi už bych ležel na zemi s prostřelenou hlavou. Oba jsme se podívali, kdo se pokusil o tento atentát. Na druhé straně silnice stál nějaký muž. Byl mi neuvěřitelně podobný, skoro jako by to bylo moje dvojče. Musel to být ten, před kým ta paní prchala. Skrčila se za auto a mě stáhla sebou. „Co to mělo

být?!“ vykřikl jsem.

Opět se na mě zamračila, ale tentokrát to nebylo nenávistné. Spíše vyděšené. „Moc se vám omlouvám,“ vykoktala s námahou teď ona.

Udiveně jsem se jí podíval do očí. Přímo jsem jí propíchl duši: „Omlouváte? Vždyť mě ten chlap málem zabil!“

„Mrzí mě, že jsem vás do toho zatáhla. To jsem nechtěla. Ten za koho jsem vás celou dobu měla, stojí na druhé straně silnice. Asi si myslí, že jste tu se mnou. Zůstaňte teď, kde jste a moc se nehýbejte. Když teď odejdete, tak asi s prostřelenou hlavou,“ drkotala zuby a snažil se mi to vysvětlit.

To mě snad rozčílilo ještě víc: „To si ze mě děláte srandu?“ Opatrně jsem zpoza auta vykoukl, abych se podíval, jestli tam ten muž stále stojí. Nestál... Přecházel silnici. Drcnul jsem do paní, která na mě zírala a snažila se naznačit, abych se schoval. Nemusela. Bylo mi to jasné. V momentě, kdy jsem ho spatřil, zalezl jsem zpět za to auto. Rychle jsem jí zašeptal, že se blíží. Vykulila oči, ale zjevně měla něco v plánu. Nebezpečný muž se každou vteřinou

přibližoval. Došel k našemu úkrytu, ale zklamaně se zašklebil... My stáli za ním. Na poslední chvíli jsme stáli vyklouznout. Paní ho praštila po hlavě svojí kabelku. Nevím, co v ní měla, ale buď tu kabelku měla z vyrobenou z diamantů, nebo v ní nesla cihlu. Jakmile to dopadlo na cizincovu hlavu, beze slova se zhroutil na zem. A nevypadal, že by se hned z té země sám zvednul.

Stál jsem tam jako socha. Hlavou mi prolétlo: „Co jsem to vlastně provedl? Co když mě teď zavrou? Chtěl jsem jen v klidu dojet za babičkou a teď se musím potýkat s nějakými podivnými podezřelými lidmi. A navíc mě chtějí bůhví proč zabít...“

Zatímco já jsem zpytoval svědomí, ta žena najednou vytáhla mobil a už volala policii. Když nad tím přemýšlím, proč vlastně nezavolala policii rovnou? Musím to přece zjistit.

Pomalu jsem se na ni otočil: „Proč jste potřebovala dojet na policii až sem? Mohla jste to přece nahlásit už dávno?“

„Protože když jsem vás viděla nastupovat do vlaku, myslela jsem si, že pláchnete, a že se někam schováte. Tak jsem za vámi nastoupila a rozhodla se, že si počkám, kde vystoupíte, vystoupím taky a přivolám policii až tam, aby vás mohli chytit. Jenomže jsem si vás spletla, což byla obrovská chyba. Jenomže asi to tak bylo lepší, protože by mě zřejmě mě ten pravý zločinec zastřelil dřív, než bych cokoli podnikla.... Takže mi vlastně ten omyl zachránil možná život. A vám se znovu omlouvám. Mohl jste o ten život taky klidně přijít.“

Chtěl jsem už odejít, ale nemohl jsem. Přijela policie, muže zatkla a mě tam ještě chvíli zdrželi jako svědka. Požádali mě, abych se dostavil k výsledku. Hned následující den! Jenže i když jsem už byl jen svědek, tak se mi na žádné vyslýchání nechtělo.

K prarodičům jsem to už neměl z toho místa daleko. Byl jsem celý rozklepaný. Potřeboval jsem se nutně vyspat, a taky vysvětlit našim, proč jsem přijel tak pozdě a rozklepaný. Jak jsem to měl vysvětlit? Kdo mi to doma uvěří?

Už bylo skoro deset hodin, všude tma. Sněžilo. Mrzlo. Ulice byly prázdné. Víc jsem se ale třásl strachy z té pusté tmy, než z toho, co se mi právě stalo. Rychle jsem vklouzl do známého domu. Z obývacího pokoje byly slyšet hlasy. Vyzul jsem si boty a pomalu jsem vešel do vydýchané místnosti plné lidí. Když mě všichni spatřili ve dveřích, okamžitě ztichli.

Trvalo dost dlouho, než jsem jim všechno vylíčil a než mi uvěřili, že jsem si nic z toho nevymyslel. Hlavně mamka, která je dost nedůvěřivá k mým dobrodružstvím.

Policie mě nakonec taky vyslechla, taky trvalo, nežli uvěřili, že to, co jim říkám, je čistá pravda. Nevím ani, jak to s tou paní a tím zločincem nakonec všechno dopadlo, ale já jsem rád, že ten můj příběh v tomhle příběhu skončil dobře.

Tomáš Vu

Tvoje tajemství je moje tajemství

„Já ti to říkala! Panebože! Jseš úplně na ho...! Jak si to mohla ztratit?“ zaječela jsem na Laru, která seděla na podlaze třídy, ruce ve vlasech. Kopla jsem do její tašky, až z ní vyletěly všechny učebnice a sešity.

„Ty vo.., Moniko. Necheš mi radši pomoci místo toho, abys na mě řvala jak blázen?! Jako škola se to dozví, že? A co jako? Že spolu chodíme? To není nic nového. A to, že nesnáším Evu, taky není nic nového. Ani že mi smrdí ponožky,“ odsekla.

Podívala jsem se na ni znechuceně a chtěla odejít. Jenže ona mě chytila za rukáv a zaseptala do ucha: „Jak se ti bude líbit, když ti řeknu, že tam mám taky v tom sešitu zapsáno i to tvoje maličké tajemství? Moje tajemství můžeš klidně dát na sociální síť. Ale to tvoje tajemství...? To ti zničí život!“ Pustila mě, ale já se nemohla ani na ni otočit. Začala jsem panikařit. Chtěla jsem jí něco říct, ale ona mezitím ze třídy zmizela.

Pokusila jsem se zklidnit, ale nic nefungovalo. Při cestě domů mi připadalo, jako kdyby mi hlava hořela. Mohla bych ztrátu nahlásit ve škole a možná se viník přizná. Ale jaká je šance, že si to přečte? Veliká! Laře je celkem jedno, jestli se její tajemství dozví celá škola. Ale co já? Neměla jsem ji urazit, možná by mi pomohla. „Stejně je to její chyba, že ten deník měla jen tak položený ve skřínce,“ řekla jsem si tiše pro sebe a vešla do pokoje.

Začala jsem přemýšlet, kdo je nejvíce podezřelý. Vyšly mi tři. Lily, její nej „kamarádka“ ze školky. Pravděpodobně si to Lara neuvědomuje, ale Lily je velmi žárlivá a vadí jí, že Lara je populárnější než ona a udělala by cokoli, aby jí zničila popularitu. Druhý podezřelý je Max. Chodil s ní jeden rok, ale protože se jí začal líbit Theo, tak se rozešli. Od té doby začal šířit falešné pomluvy, ale protože neměl důkazy, nenávisť se obrátila proti němu. Poslední je Eva, to je ta holka, kterou celá třída nesnáší, obzvlášť pak Lara.

Podle mých detektivních zkušeností si myslím, že to je Max. Jediný způsob jak získat zpět ten deník, je sblížit se s oběma. S Lily se normálně bavím, problémem je Eva a Max. Nejvíce podezřívám Maxe. Má největší motiv. Samozřejmě, že by to mohla být i Lily, ale ona ví o té existenci toho deníku. Kdyby chtěla, tak už

to rozšířila po celé škole dávno. Proč by čekala doted? A Eva? Nemám tušení... je to prestižní škola jen pro děti z lepších rodin. Ona se sem dostala jen proto, že je opravdu hodně chytrá.

Vyhrožování? Kompromis? Zavolala jsem Lily.

„Čau..., máš čas?“ zeptala jsem se jí.

„Jo jo, máš nějaké nové drby?“ zeptala se mě ve se.

„No něco podobného. Nevím jestli ti to říkala Lara, ale ztratil se jí ten debilní deník, jak má vždycky ve skříni. Neviděla si ho náhodou někde?“ snažila jsem se neznít nervózně.

„Fakt? Nic mi neříkala. Myslíš si, že ho ukradl Max?“

„Pravděpodobně jo. Já potřebuju ten deník dostat zpátky. Jako akutně.“ Vtipkovala jsem, ale myslela jsem to smrtelně vážně.

„Proč? Neříkej mi, že napsala Lara tvoje tajemství do JEJÍHO deníku“ začala se smát.

„Ta tvoje předpověď je nějak přesná, ne? Ale není to její vina. Já jí to dovolila a prý, že tam napsala i tvoje Lily...“

Co následovalo byl dlouhý moment ticha. Po minutě to típla.

Tak to asi není Lily. Ale možná to udělala nashvál, abych věřila tomu, že to není ona. Řekla jsem si, že napíšu SMS Maxovi přes cizí číslo.

„Vypůjčila“ jsem si z telefonu číslo Moniky.

„Ahoj Maxi. Víím, co jsi provedl. Ten deník. Mám fotky, mám důkaz, že jsi to byl ty. Fakt nechceš, aby do toho šla policie, že? Jestli uděláš to, co ti řeknu, tak tě nechám. Zítra v 7:00 v tělocvičně necháš ten deník pod lavičkou a odejdeš.“ A klikla jsem „odeslat“. Odpověď přišla rychleji, než jsem očekávala.

Max: „Kdo jsi? Myslíš, že to je vtipný?“

„Takže to chceš řešit s policií?“

„Dobry. Klid, zítra ráno to tam budeš mít pod lavičkou. Ale nikomu to neřekneš, jo?“

„Máme teda dohodu.“

Šlo to jednodušeji, než jsem si myslela. Levou zadní. Takže zítra poprosím nebo případně donutím Evu, aby tam šla za mě. Nebudu riskovat, že tam bude čekat Max s baseballovou pálkou. A skočila jsem spokojeně do postele. Případala jsem si jako génius, Max je takový imbecil, on by uvěřil všemu. Usnula jsem s úsměvem na tváři, který mě však rychle opustil další ráno ve škole.

Cestou do školy jsem potkala Evu. „Ahoj!“, zavolala jsem na ni přátelsky.

Eva měla hodně udivený pohled. Ale zastavila se.

„Evo, pomůžeš mi s něčím? Já jsem si minule nechala deník na výtvarku v tělocvičně někde u těch laviček. Tak jestli by ti nevadilo mi ho najít? Já se totiž musím připravit na referát, mám ho hned první hodinu.“ Všichni ví, že Eva by nikdy nikoho neodmítla. Nemá ani na výběr.

„Samozřejmě...“ odpověděla tiše.

„Děkuju! Já už musím.“ A zrychlila jsem tempo. Měla jsem vyhráno. Měla jsem takovou chuť zařvat na celou ulici. Rychle jsem se přezula a vešla do prázdné třídy. Zazvonilo už na hodinu, ale Eva nikde. Max byl už ve třídě, hlavu položenou na lavici. Lara se na mě ani nepodívala. Lily seděla unaveně samotná v poslední řadě. Hodina

skončila. Eva pořád nikde. Rozhodla jsem se prozkoumat na situaci. Nahlédla jsem se do tělocvičny. Eva tam vedle laviček ležela v kaluži krve. Vedle ní se válela krvavá cihla. V ruce držela deník. To udělal Max? Vytrhla jsem ten deník z její ledové ruky a schovala ho do tašky. Běžela jsem za učitelkou. Začala jsem panikařit. Nemohla jsem dát slova dohromady. Koktala jsem. Snažila jsem se vysvětlit situaci, a že jsem našla Evu, pravděpodobně mrtvou, v tělocvičně. Začala se mi točit hlava. Ne kvůli Evě,

ale ze strachu z policie. Učitelka okamžitě zavolala sanitku. Ale bylo už moc pozdě.

Policie přijela. Začali se postupně vyptávat studentů. Byla jsem na radě. Vešla jsem do výslechové místnosti. Neřekla jsem všechno. Vynechávala jsem důležité detaily. Proč bych se jim se vším svěřila? Odešla jsem domů, zatím nepodezřelá. Byla jsem si jistá, že jsem to měla pod kontrolou. Ale nedošla mi jedna věc. V tělocvičně jsou kamery. Zbyly mi dvě možnosti. Buď pomůžu Maxovi tím, že nějak smažu kamerový záznam. Nebo to nechám být, ať si to sám vyřeší. Ale možná, že on přitom ukáže ty zprávy, jak ho někdo donutil. I tak je ale jeho čin horší, než můj. Krádež a vražda.

Konec konců jsem se rozhodla, že mu nepomůžu. Je to jeho chyba. Neměl si zahrávat s ohněm.

Asi po týdnu se o tom přestalo ve škole diskutovat. Policie získala kamerový záznam, ale jedna část byla smazaná. Kdo to mohl být? A ta cihla zmizela. Podezřelý byl, jak jinak, Max. On pochází z velmi bohaté rodiny, a je velká šance, že se buď úplně vyhne trestu nebo dostane lehčí trest. Eviny rodiče byli zdrcení, a přáli si naopak, aby byl potrestán co nejpřísněji. Ted' tedy už zbýval jen soud...

Uběhla řada týdnů. Vyšetřování dál probíhalo, ale ve škole se na to pomalu zapomínalo. Ležela jsem na gauči a vychutnávala si lahodné jahody. Najednou mi začal zvonit mobil. Málem jsem dostala infarkt. Byla to Lara. Váhala jsem, ale nakonec jsem ho zvedla.

„Hej, já to nemyslím nějak zle, ale byla jsi to ty, že jo?“

„Co? O čem mluvíš?“ a rychle jsem kousla do velké sladké jahody.

„Ty víš, o čem mluvím. Nedělej prosím tě ze sebe debila.“

„Já fakt nevím, co tady meleš. Nechceš mi to třeba připomenout?“

„Ta „nehoda“, před skoro dvěma roky. Pamatuješ už?“

„Kámo, už jsem ti několikrát vysvětlovala, že došlo k nepochopení.“

„Jasně. Nemusíš mi lhát. Známe se přece už od čtvrté třídy.“

„Takže tím říkáš, že jako já jsem zabila Evu nebo co? Drbne ti? Přece viníkem je Max.“

„Jenže víš, že se podařilo obnovit ten vymazaný konec kamerového záznamu A ten ukazuje něco jiného.“

„A co jako má být? Nechápu, proč mě otravuješ s něčím, co se netýká tebe ani mě.“

„Můžeš být upřímná alespoň jednou? Stačí jenom jeden klik a celá škola se dozví, co jsi provedla. Vím, že máš problémy, ale to neomlouvá činy.“

„Tak si to zkus. Sereš mě.“

„Potom mě ale nepros, abych to smazala.“ A típla mobil.

„To je šílená pí.. . Co jí je?“ řekla jsem si a pustila si televizi. Po minutě mi zase začal bzučet mobil. Ale tentokrát byl plný zpráv. Otevřela jsem si naši třídní skupinu a... Lara poslala video do ní. Bylo to černobílý. Uvědomila jsem si, že tam byl natočený ten konec kamerového záznamu, kde jsem se objevila já s cihlou v ruce... udeřila Evu... A klidně odešla.

„To jsem přece nebyla já, nebo... To není možné.“ Cítila jsem doopravdický strach. Ruce se mi začaly třást.

Spolužáci začali psát jeden po druhém. Potom napsala do skupiny taky Lara: „Haha, AI teď vypadá mega skutečně. Nebojte, to nebyla to naše Monča. To byl jenom takový malý vtípek.“

Přišly hned reakce. „Tak to si nás pěkně nacyhtala...“ „Já si fakt myslel, že to bylo skutečný...“ „Nevtipkuj o tom, ona tě Eva přijde navštívit o půl noci...“

Napsala jsem Laře na soukromý chat.

„Co chceš?“

„á myslela, že tě seru. Proč mi píšeš?“

„Proč asi? Odpověz na otázku.“

„Chci, abys trpěla.“

„Provedla jsem ti něco? Můžeme si promluvit? Nemusíš dělat takové kraviny.“

„Ne. Jen tak z prdele. Ostatní mě už nebaví. Už je nemůžu využít pro srandu. Jo, a ten deník jsem

nikdy neztratila!!!“ a poslala mi fotku deníku na stole.

Chtěla jsem ji odepsat, ale nic mě nenapadlo. Byla jsem příliš naštvaná. Žila se mi objevila na čele. Roztrískala jsem mobil o skleněný stůl. Hned po tom přiběhla jedna z našich věrných služek a oznámila mi, že se máma vrací z pracovní cesty. Dobré načasování. Potřebovala jsem si s ní promluvit.

Jak jsem jen Laru mohla považovat za kamarádku? Já to přece nebyla. Evu jsem nezabila. Byl to Max. Ona mě chce obvinít za něco, co jsem ani neudělala. To snad neví, kdo je moje máma? A tak co ten deník, který měl údajně ukrást Max?

Šla jsem do své skrýše pro deník, který jsem vzala Evě tenkrát z ruky. Měl stejnou barvu, ale nebyl to on. Čím víc jsem na tím přemýšlela, tím víc jsem se vzteкала. Měla jsem velkou chuť praštit jí do obličeje.

Bylo kolem osmé hodiny, stůl byl připraven na luxusní večeři. Čekala jsem trpělivě. Byla jsem nervózní, málokdy se vídám se svou matkou. Přišla až po půl hodiny. Přivítala jsem jí. Sedla si ke stolu.

„Mami...?“ šťouchala jsem vidličkou do šťavnatého steaku. Podívala se na mě. To bylo znamení, abych mluvila.

„Ona si Lara zase něco vymýšlí. Asi si jí nepamatuješ, ale ta holka z té chudé rodiny zemřela. Prý, že ji někdo zavraždil a...“ hluboce jsem se nadechla a mluvila dále „...dneska mi zavolala Lara s tím, že má důkaz, že jsem to já a myslela to celkem vážně. Poslala to do skupiny... Takový video...“

„Cože?“

„To se ale maminko vůbec nestalo. Podezřelý je ten kluk z rodiny, která vlastní tu Rednight společnost.“

„A co kamery?“ vypadala klidně, ale podle tónu hlasu šlo poznat, že není nadšená.

„Policie získala jenom jednu část, ta druhá se ztratila.“

„Dobře.“ Následovalo dlouhé ticho. „Bereš pořád ty léky pravidelně?“

„Samozřejmě, pořád je beru.“ Narodila jsem se se slabší imunitou, beru léky od dětství.

Po večeři jsem šla do svého pokoje. Zaslechla jsem, jak máma vyčítala naší domácí pomocnici Alexandře: „Ať bere ty léky KAŽDÝ den.“ Dále jsem už neslyšela. Další den uběhl.

Očekávala jsem omluvu od Lary, ale místo omluvy přišlo z její strany vyhrožování.

„Hej! Fakt si myslíš, že tě tentokrát maminka ochrání? Mí rodiče se odpojili od vaší společnosti. Můj táta už není závislý na tvé mamě. Možná jsme mocnější než vy. Takže ani nezkoušej to trapné dětinské žalování.“

Mlčela jsem. Ale uvnitř jsem zuřila. Chystala jsem se odejít, ale Lara mě zadržela za ruku. Táhlá mě do tělocvičny. Já se bránila. Vytrhla jsem ruku z jejího sevření a vrazila jí facu. Její tvář okamžitě zrudla a moje ruka pulzovala. Pak se Lara najednou začala smát jako šílená. Vzala jsem to jako šanci pro útek. To bylo poprvé, co jsem se na někoho tak rozzlobila.

„Co si o sobě myslíš?! Já nic neprovedla!“ a omdlela jsem. V důsledku stresu.

Probudilo mě pípání Pomalu jsem otevřela oči. Všechno bylo rozmazaný, ale postupně se objekty za-

ostřily. Ležela jsem v posteli v nemocnici. Hned po tom, co jsem se vzbudila, se sestřička přiběhla podívat. Po kontrole mi řekli, že bych tu měla zůstat ještě pár dnů, abych se zcela uzdravila. Přišla mě navštívit i Lily. Přinesla košík s ovocem a pěknou kyticí. Vypadala unaveně. Měla červené oči, jako kdyby brečela, ale neřekla jsem jí to.

Uběhly další dva týdny. Šla jsem domů. Před nemocnicí na mě čekal můj osobní řidič. Otevřela mi naše pomocnice Alexandra a přivítala mě. Zula jsem si boty a sundala tenký kabát. Posadila jsem se ke stolu. Přinesla mi talíř s čokoládovými sušenkami a jasmínový čaj. Po pár minutách zazvonili dva muži. Alexandra jim otevřela.

„Dobrý den, doufáme, že nerušíme. Ale máme pár otázek ohledně Lary Boutiukové. Je slečna Monika Berrylainová doma?“ A ukázali svoje průkazy. Pozvala je dál. Posadili se hned naproti mně.

„Ahoj Moniko, já jsem Peter Glaviš tady kolega vedle mě David Keltop. Jsme soukromí detektivové. Přišli jsme ti položit pár otázek.“ Usmíval se na mě.

Podívala jsem se na Alexandru. Kývla hlavou. „Tak můžeme začít.“ Odpověděla jsem jim nejspíše.

„Jak jsem slyšel, tak znáš Laru od malička, Pravda?“

„Ano“.

„A znáš někoho, kdo si úplně nesedl s Larou?“ David si všechno zapisoval do svého deníku.

„Je jich pár.... Mohla bych se zeptat? Proč se ptáte na Laru?“

„Lara spáchala před dvěma dny sebevraždu, je mi to velice líto. Jestli chceš, tak můžeme přestat pro dnešek.“ Podíval se na mě se sympatií. Vypadal, že mu to je líto, ale popravdě se jenom snažil zachytit můj výraz, mojí reakci. Otevřela jsem ústa a potom jsem je zavřela. Slza mi skápla na stůl. Otréla jsem si slzy rukávem. „Já se velice omlouvám, ale jestli by bylo možné jiný den...“ Zamkla jsem se v pokoji. Podívala jsem se do zrcadla. Nebyla jsem z toho smutná? Necítila jsem tu potřebu brečet. Naopak. Byla jsem šťastná. Cítila jsem se lépe. Veškerá tíha, která na mně byla, spadla. Povzddechla jsem si. Uběhlo pár minut a Alexandra zaťukala na dveře. Nechala jsem ji vejít dovnitř. Sedla jsem si na postel a čekala jsem na to, co mi řekne. Přisedla si ke mně a vzala mojí ruku do své.

„Zlato, starala jsem se o tebe už roky a už to nemůžu snést a nechat tě ubližovat ostatním nebo sobě.“

Přitom držela mojí ruku stále pevněji. „Já vím, že si vyrostla bez lásky matky i otce. Byly to těžké doby. Matka ti nechce říct pravdu, nechce ti to prozradit. Už od malička si byla jiná. Tajila to přede všemi. Stydí se za tebe, že její jediná dcera je... Porouchaná. Já ti ale pomůžu. Je to obtížný, ale ne nemožný.“ Podívala se na mně, v očích slzy.

Slyšela jsem správně? Cože? Co to řekla za nesmysl! Rozpadl se mi celý svět. Všechno, čemu jsem věřila, byla jenom iluze. Proč mi to říká až teď? Já jsem normální. Já nepotřebuju její pomoc...

Kdo jsem? Co jsem? Proč jsem? Moje celá existence je vymyšlená, ne? Takže Lara měla pravdu? To já jsem zabila Evu. Pravda nebo lež? Nejsem dost důležitá pro mojí matku? Proč? Protože jsem zabila lidi? Jsem vrah.

Začala jsem vzlykat, tekly mi skutečné slzy. Dusila jsem se. Všechno se zase rozmazalo. Byla tma. Na druhý straně pokoje stála moje matka. Místo, kde na mě čekala, bylo osvětlené jejím úsměvem. Měla rozevřené ruce. Běžela jsem za ní, co nejrychleji, co jsem mohla. Ale někdo mě tahal. Držel

se mé nohy. Nechtěl mě pustit. Moje matka se vzdávala. Mizel jí ten zářivý úsměv. Už se na mě neusmívala, zmizela do černoty. Zjevily se strašidelné obličejy. Byly v divných tvarech. Nereálné. Ale začaly se ztvárňovat na lidské obličejy. Nejvíce tam by-

ly rozeznatelné tři. Podobaly se Laře, Evě a jedné studentce. Křičely na mě, ale já je neslyšela. Chtěla jsem utéct, ale nevěděla jsem kam. Vlastně vám ještě musím říci, že ta dívka se mnou kdysi chodila do školy, ale jednou jí našly mrtvou. Zabitou. Vraha nevypátrali, ale moje máma mi jednou ve vzteku řekla, že jsem špatná, že jsem ji zabila. Nevěřila jsem tomu. Víím, že se to všechno nějak ututlalo. Máma někoho podplatila. Někdy se mi ale o tom zdálo. To bylo to moje hrozné tajemství....

Padla jsem na kolena. Bezmocná.

Někdo stál předem mnou. Nic neříkal. Podal mi ruku. Zvedla jsem hlavu. Nešlo rozeznat, kdo to byl. Váhala jsem. Ale nějaký zvláštní pocit prošel mým tělem. Nebyl to strach. Nevím, jak to popsat.

„Důvěra,“ řekla ta osoba. Pomohla mi na nohy. A kousek místnosti se rozsvítil. Měla jsem hodně otázek, ale jen na jednu jsem chtěla odpověď. „Kdo jsem?“

„Jsi člověk. Jako ostatní. Udělala jsi velké chyby, které nejdou napravit. Jediné, co můžeš udělat, je uznat je a odpustit si sama sobě. Potřebuješ pomoc.“ Po každém jeho slově temnota mizela a vrátilo se světlo.

Vzbudila jsem se v posteli. Byl to jen sen, ale živý. Vedle mě seděla Alexandra a stále držela mojí ruku.

„Vážím si toho, že tu jsi pro mě,“ usmála jsem se na ni něžně. Byl to jenom zlý sen, nic víc... že?

Všechno mi začalo dávat smysl. Provedla jsem neodpustitelné činy a nejsem si toho vůbec vědomá. Zasloužím si žít život s láskou? Já se omlouvám... zklamala jsem sama sebe. Nesnáším se. Jsem nechutná.

Pak mi do ucha zazněl tichounký hlásek. „Neboj. Ty to zvládneš!“

23. 6. 2014

Ahoj, jsem Monika Berrylainová. Je mi nyní 20 let. Potom co jsem se dozvěděla, trpím disociativní poruchou osobnosti, tak jsem se rozhodla jít se

lécit. Jakmile jsem “oslavila“ své osmnácté narozeniny, odstěhovala jsem se a přerušila veškeré kontakty s mámou. Měla jsem dost peněz. Alexandra dodržela svůj slib a odešla se mnou. Nevím, co bych dělala bez ní. Žijeme v apartmánu uprostřed Londýna. Musela jsem přerušit školu, kvůli psychickým problémům. Našla jsem si přátelského terapeuta a hodně mi pomohl. Po roce a půl viděl velké zlepšení, a tak jsem se vrátila do školy a dokončila ji. Našla jsem si kamarádku. Taky měla potíže, ale už je v pohodě. Jsem velice vděčná za lidi v mém životě. Neříkám, že jsem se toho úplně zbavila, ale dokážu to mnohem lépe ovládat. Nedávno jsem si koupila deník. Pomáhá mi se stresem. V budoucnu plánuju si otevřít květinářství.

7. 9. 2025

Jsem to zase já. Teď jsem matka dvou dětíátek. Dcery a syna.. Můj manžel je ten terapeut, který mi kdy si pomohl. Vzali jsme se po čtyřech letech. Otevřela jsem si květinářství a vede se nám dobře. Našetřili jsme si peníze a koupili si útulný dům. Jsem velice ráda za to, co jsem dosáhla. Tenkrát by mě ani nenapadlo, že jednou budu mít milující rodinu. Můj manžel je skvělý člověk, pomáhá lidem překročit jejich strach a problémy. Mění jim životy, jako mě. Moje dcera patří mezi nejlepší ve třídě. Na ledničce máme vylepené pochvaly ze školy. Před týdnem jsme oslavili narozeniny našeho syna. Je mu teď osm. Je umělecky nadaný a už vyhrál spousty soutěží. A já jsem se naučila žít s tou poruchou. Už vím, kdo jsem a proč tu jsem. To bude asi naposledy, co budu sem psát. Tak sbohem.

Linda Phi

Když jsem přišla domů, byli oba mrtví....

20. 1. 2017

Když jsem přišla domů, byli už oba mrtví. A tím to všechno začalo... Kdo by si pomyslel, že kvůli hloupému zapískání do lesa mé psy ta věc zabije. Rodiče mě varovali, abych v horách nikdy nepískala, ale neposlechla jsem je. A moji psi za to zaplatili životem.

Našla jsem je u lesa, ani ne čtvrt kilometru od své rodinné farmy, na kterou jsem se nedávno přestěhovala po smrti svých rodičů. Moji psi leželi rovnoběžně blízko u sebe s doširoka otevřenýma, prázdnýma očima zírajícími někam do hloubky lesa. Nebyla ve sněhu ani na nich skoro žádná krev. To mě děsilo nejvíc. Ani z nich nebyla cítit. Jejich těla smrděla spíš jako mokrá

srst a něco kovového. Kdyby je napadlo nějaké divoké zvíře, byla by tu určitě spousta krve. Moji psi by se nenechali zabít bez bitky.

Krk měli oba neporušený, ale jejich páteř vypadala jako zlomená. Jakoby jim ji něco zlomilo v jednom precizním pohybu. Sousedé říkali, že to byla liška. Nebo vlci. V horách se vždycky najde něco, co můžou obvinít. Ale lišky a vlci nearanžují mrtvá zvířata. Ani jim neumí zlomit páteř.

Já vím, že to nebylo žádné zvíře. Myslela jsem si, že jsou moji rodiče až moc pověřiví, ale začínám věřit jejich příběhům o tom, co vidí. Co poslouchá. Ten, jehož jméno nesmíš vyslovit. Už jako malé mi vyprávěli legendy o osadnících, kteří zabloudili hlouběji do lesa, než měli. Ztratili se a pomalu se z nich stali zrůdy. První z nich snědl neznámé maso a oblékl si zvířecí kůži. Ostatní ho následovali. Hory je připravily o jména, ale místní jim říkají SKINWALKERŮ. Nesmím jejich jméno vyslovit a nejspíš bych ho neměla ani psát. To je jedno z pravidel, které pro mě rodiče měli.

První z nich bylo nikdy venku nepískat nebo nekřičet potom, co se setmí, tento hluk je přiláká. Druhé bylo, že pokud si z lesa slyšel někoho volat své jméno, tak předstírej, že jsi nic neslyšel. Třetí s ním související je: „Nikdy neodpovídat na zvuky, které slyšíš z lesa“. Čtvrté bylo: „Nikdy nikoho z venku nezvat dovnitř k nám domů“. Jako malá jsem to spíš brala jako hru, ale i přesto jsem tato pravidla dodržovala. Dokonce když jsem se odstěhovala do rušného Charlestonu, pořád jsem se jimi řídila a to pokaždé. Až na jedno zapískání tři dny nazpátek.

Když jsem ještě toho večera své psy pohřbívala, něco jsem zaslechla. Znělo to jako moje zapískání, ale šlo poznat, že ho vydává něco... zvířecího. Nelidského. Okamžitě jsem upustila svou lopatu a odešla dovnitř. Ze svého domu jsem od té doby nevytáhla paty ven a ani to neplánuji. Okna jsem zamkla a zabarikádovala dřevěnými prkny. Zamkla jsem všechny dveře, a když se setmělo, nenechávala jsem rozsvícenou ani jednu jedinou lampičku či svíčku.

Tohle je třetí den, co jsem tu zavřená a pomalu z toho šílim. V noci z lesa slyším volání své matky, jenže ta je už rok mrtvá. Volá na mě: „Emmo. Emmo. Emmo.“ Už mi z toho hrabe. Slyším ji i ve spánku. I když nejsem si jistá, jestli se to neustálé probouzení v noci každých půl hodiny dá nazývat spánkem. Jídla a vody mám naštěstí dost, ale pokud se odsud brzy nedostanu, tak se zblázním. Musím odejít pryč. A už se nikdy nevrátit.

22. 1. 2017

Odjela jsem. Předevčirem uprostřed noci. Nevládala jsem to. Sbalila jsem si jenom pár energetických tyčinek, láhev s vodou, svou pistoli s plným zásobníkem (patřila tátovi), baterku, pár stovek dolarů a klíče od auta. Rychle jsem k němu doběhla. Chvilí trvalo, než se mi podařilo nastartovat, ale nakonec se motor rozběhl.

Nějakou dobu jsem jela po tmavé silnici, kterou osvětlovaly pouze svítilny mého auta. Po nějaké době se mi přestaly třást ruce a já na chvilku uvěřila, že budu brzy někde blízko lidské civilizace a budu si moct odpočinout v nějakém motelu. Když v tom se mi před cestou

objevila... ta věc. Dělá mi hrozný problém to popsat. Viděla jsem to jen na vteřinu. Možná dvě. Bylo to hrozně hubené a mělo to hrozně zvláštní držení těla. Světlo zářivek mého auta se té věci odrazilo od prázdných očí. Jakoby to bylo bez emocí. Mělo to charakteristické znaky vlka, ale bylo to mnohem vyšší a stálo to na zadních. Zaječela jsem a pokusila se to objet, ale kvůli namrzlé silnici jsem dostala smyk a nabourala.

Vzbudila jsem se až po několika hodinách, kdy už pomalu začalo svítat slunce. Po té věci nebylo nikde ani stopy. Přední kola byla uvízlá v příkopu a z kapoty mého auta se kouřilo. Nezbylo mi nic jiného, než z vozu vystoupit a jít pěšky. Měla jsem jenom svůj batoh a trochu naděje, že se mi podaří dostat do města dříve, než padne noc. No, nyní je ta naděje naprosto zhaslá. Za pár hodin bude tma. Včera jsem večer přečkala na silnici a nezahmouřila oka v případě, že by se ta věc vrátila.

Jsem deprimovaná, unavená, bez jídla, s troškou vody a jako jedinou formu sebeobranu u sebe mám svůj malý kapsní nůž a pistoli. Pokud se s tou věcí znovu setkám, nedávám si moc velké naděje na přežití. Navíc venku hrozně moc mrzne a já na sobě mám jenom tenký svetr a upnuté džíny. Pokud tento deník právě čteš, nejspíš jsem už mrtvá.

24. 1. ? Možná 25. 1. ?

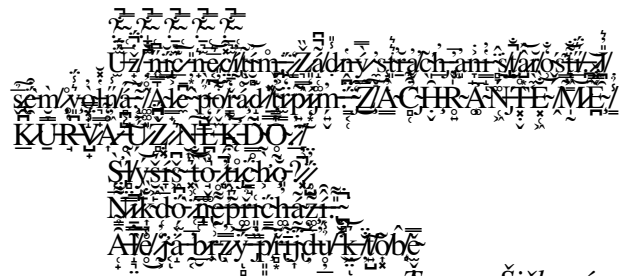
Dneska se na mě usmálo štěstí. Nejsem si jistá, jestli se to tak dá nazývat, ale pořád žiji. Včera jsem sešla za silnice v naději, že když budu následovat tok řeky, dostanu se brzy k nějakému obydlí. Ano, objevila jsem řeku. Nebo spíše potok, ale hlavní je, že už nejsem dehydrovaná. Omrzliny na mé odhalené pokožce už nabraly modrého odstínu a začínají se loupat. Už jsem několik dní nespala a nejedla. Pokaždé, když mi začne kručet v břiše, spolykám nějakou natrhanou zmrzlou trávu. Občas se mi zdá, že mě něco pozoruje skrz stromy, ale nikde nic nevidím. Asi už z toho nedostatku spánku musím bláznit. Nebo je nebezpečí blíže, než si chci dovolit připustit.

26. ? 27. ? Koho to zajímá...

Nejsem hrdá na to, co jsem dneska udělala. Myslela jsem si, že jsem znovu narazila na tu věc, ale byl to jenom vlk. Přesto jsem se vylekala a zastřelila ho. Ale to není to, za co se stydím. Když jsem ho tam tak viděla ležet, nenajedená a promrzlá, jakoby se mě něco zmocnilo... Rozpárala jsem jeho břicho a holýma rukama začala jíst jeho maso, dokud jsem se nenasytila. Nechutnalo tak nechutně, jak jsem předpokládala. Poté jsem ho stáhla s kůže a obalila se v jeho ko-

Už nevím, co je za den...

Dnes jsem konečně narazila na lidské obydlí. Jelikož jsem dlouho nepoužila své hlasivky, nezmohla jsem se na víc, než na jedno zaskučení. Jakmile mě majitel uslyšel a otočil se svým směrem, z nějakého důvodu rychle zmizel do své chalupy a zabouchl za sebou dveře. Co s těma lidma kur.. je? Já potřebuji pomoci. Pokusila jsem se je otevřít, ale zamkl je. Všimla jsem si jeho jména na zvonku, stálo tam: „John Brown“. Měla jsem vážně bolavé hlasivky, ale zmohla jsem se na to opakovat jeho jméno. Opakovala jsem ho pořád dokola a dokola, ale neotevřel mi. Po chvíli jsem to vzdala a znovu zmizela do hloubky lesa.

Tereza Šišková

Tohle je poslední přeškrtnutý zápis... Autorka se nenašla.

Hledáš mě v mlze

Ve sněhu se leskne moje rudá krev
Ale již vůči tobě necítím žádný hněv
Tvé oči mě hledají, přesto nejsem nablízku
Své lži nech spát ve svém ohryzku

Mé kroky mlha nad ránem odnáší
I ten smutek, jež tvá přítomnost přináší
Mé jméno šeptá vítr mezi listy stromů
Miláčku, už se nevrátím k tobě domů

Mé kroky tlumí mech na temných stráních
Mé jméno se ztrácí ve větrných pláních
Zůstaly jen stíny v korunách borovic
A vítr, který ti do ucha šeptá: *Nikdy víc*

Beztak sis myslel, že zmizím s další zimou
Že ti dovolím na mě jen tak zapomenout
Že mé stopy bílý sníh skryl
Že po mé lásce jenom popel zbyl

Naše stíny spolu ale stále tančí
A to tak, jak jen jim nohy stačí
Já už jsem pryč, odvál mě vánek
Teď bez mého klína musíš ulehnout v spánek

Třeba si na mě vzpomeneš jednou
A tváře ti hrůzou zblednou
Možná se ti trochu zasteskne
Až se nad tebou nebe rozbřeskne

Až tehdy půjdeš pod hvězdnou oblohou
Kde jsem na tvém místě dříve stála
Uslyšíš mé jméno plout nad vodou
Slz, které jsem pro tebe vyplakala

Zatímco já stále krvácím do sněhu

Zatímco si užívám tvého chladu něhu
Doufám, že se ti o mě zná dosud
Protože mým odchodem nekončí náš osud

Bez hranic

Na mém stropě tichý stín visí
Kreslí mi hranice z prázdných vět
Ty mě trápily, vymezovaly kdysi
Ale nyní je jen můj celý svět

Skla mých okenic mlha líbá
Která svádí tuláky v prázdný směr
Podcenit mě byla tvá chyba
Neočekávám, že vůči mně budeš fér

Na křídlech prachu vítr nese
Věty, které mě měly omezit
I když se můj hlas trochu třese
Nemůžeš mému růstu zamezit

Dříve jsem nevnímala svou vnitřní sílu
Byla jako plamen skryta pod mojí kůží
Po letech jsem znovu našla svou víru
A ta nyní jenom mým zájmům slouží

Úspěšným může být
Každý kdo se svého osudu chopí
Neříkej mi, že limitem je nebe
Když na měsíci jsou lidské stopy

Uvědomění

Není to má vyprchávací energie
Ani srdce, které mi v hrudi zběsile bije
Není to můj tichý pláč
Ani pocit, že nevím, co jsem zač

Není to nedopitá sklenice vína
Ani jeho hlava ulehající do mého klína
Nejsou to ty prášky položené na mých knihách
Ani cizí hlasy ztrácející se v mlhách

Není to oheň olizující vosk
Ani dunění statisíce vojsk
Není to jeho sladké milování
Ani naše poslední setkání

Není to ten způsob, jakým haním svou kůži
Ani vztek, který mou lásku úží
Není to ten oheň v mé hrudi
Ani sourozenec, který mě čas od času prudí

Není to krev, která z mých ran teče
Ani v mém žaludku ukrutné křeče
Není to pochopení toho, že tě musím nechat jít
Ani touha toho bez tebe přestat žít

Není to potřeba být zachráněná
Ani ten pocit když zjistím, že jsem sama
Není to hřejivá iluze nás dvou spolu
Ani bezejmenný hrob požírající mou mrtvolu

Není to uvědomění, že mě nemiluje
A je mu jedno, jestli mi ubližuje
Je to jen smíření s tím, že mé srdce ho stále potřebuje

Tichý šepot moře

Foukal lehký vánek a nesl sebou slanou vůni,
racci vřeštěli na žluté písčité pláži a na břehu se ozývalo
burácení vln a hlasy lidí. Vzduchem se rozlévala příjemná
atmosféra, dětský smích se linul z moře a kdesi zněla
rytmická píseň, na níž bych ještě před několika lety tancovala.

Dnes tomu už ale tak není. Když vidím tu zpropadenou vodu, cítím jen prázdnotu. Před třemi roky se tam kdesi utopili moji rodiče. A přestože bydlím u pobřeží, nenávidím to tu z celého svého srdce.

Lidé nedokážou pochopit, proč se moři vyhýbám. Ve škole se mi smáli, že jsem nejspíš vodník a nechci se vrátit k rybám, abych se znovu neproměnila. Nikdy jsem nikomu neřekla pravdu o tom, co se v mém životě tak neskutečně posralo. Jenže chtěl by to vůbec někdo slyšet?

Nemyslím si, že by to kohokoliv zajímalo, a já sama to říkat nechci. Nemám nikoho, komu bych mohla svěřit svá tajemství, neboť nikomu nevěřím. Nechci být v očích společnosti ta, která všude křičí, že nemá rodiče a která touží po pozornosti. Přála bych si jen, aby mě někdo přijal mezi sebe.

Zapadalo slunce. Další den byl v háji. Od té doby, co tu nejsou, mi připadá, že čas se natahuje a zkracuje jako pružinka. Jednou letí tak rychle, že nestíhám pořádně vnímat, co se kolem mě děje. Jindy se táhne, jako by nikdy neměl skončit. Není nic mezi tím. Jen rychle, nebo pomalu. Rychle...pomalu...

Pozorovala jsem pláž před sebou z malého kopce, na kterém ležel park. Dolu vedly jen strmé schody, po nichž jsem již tři roky nešla. Opřela jsem se o zábradlí a dívala se do záře zapadajícího slunce, křišťálově čiré vody a nechala se opíjet tím jedovatým sláným vzduchem a větrem, který mi rozcuchával mé dlouhé ebenové vlasy.

Občas, když se na sebe podívám do zrcadla a vidím v něm svou mamku. Zdědila jsem po ní tolik obličejových rysů, černé oči a drobnou postavu, že si nás kdysi lidé pletli. A my dvě jsme se tomu jen smály. Ty časy zmizely jako ranní pára nad mořem.

Zdola se ozýval veselý výskot dětí. Dívala jsem se na ně a tiše jim záviděla jejich radost. Já tu svou pořád nedokázala nalézt, přestože se to stalo už tři roky zpět. Pořád jsem se neodhodlala udělat ten krok vpřed a zahodit vše, co se stalo v minulosti. Začít žít jako člověk a ne jen schránka zničená smutkem.

Kdysi jsem mívala plány a sny. Když jsem právě před čtyřmi lety končila základku, cítila jsem nový start do života. Šla jsem studovat to, co jsem vždycky chtěla – všeobecnou sestru, abych mohla pomáhat lidem.

Všechno se zhroutilo. Ztratila jsem jakoukoliv snahu, a přestože jsem si přála ji znovu najít, nedokázala jsem to... Toužila jsem odejít z tohoto města, abych se tu dále nedusila. Nešlo to...nemohli jsme...

Pocítila jsem bolest na srdci. Nechtěla jsem tu dále být a dívat se na vraha svých rodičů. Vidět smějící se tváře dětí, které zatím netuší, co je bolest a žijí šťastným bezstarostným životem. Naposledy jsem se rozhlédla, že půjdu zpátky domů, dokud jsem si nevšimla malé dívky, jež plavala z posledních sil daleko od břehu.

Neměla sílu, uvědomila jsem si. A její rodiče ji

Básně napsala Tereza Šišková

nejspíš skrz velké vlny nevidí. Rozhlédla jsem se a opravdu jsem si všimla dvou vystrašených postav. Nezbývalo příliš času, než holčička ztratí síly a utopí se. Stáhl se mi hrudník hrůzou. Ne, nemohla jsem jí tam nechat. Věděla jsem, kde plave, musela jsem tam běžet a pomoci jí...

Vzala jsem si žabky, to byla první chyba. Co nejrychleji jsem je sundala z nohou a běžela horkou dlážděnou cestou ke strmým schodům. Měla jsem nanejvýš minutu. Letěla jsem jako šíp, panika a hrůza mě nutily popadat znovu dech a běžet co nejrychleji. Nutily mě myslet na to, že nesmí být mořem stržena další lidská duše. A hlavně takto mladá.

Holčička plavala u skal. Konečně jsem doběhla na pláž, které jsem se tolik strani-

la. Rozhlížela jsem se kolem a snažila se odhadnout, kde přesně ta dívka plavala. Měla jsem neskutečný strach po několika letech se znovu potopit do slané vody, ale zároveň jsem věděla, že když ji nezachráním, neudělá to nikdo. A poté si to mohu navždycky vyčítat, jako si vyčítám dodnes, že jsem rodiče nijak nezastavila od plavby na té zpropadené lodi...

Běžela jsem vstříc vlnám, jež jsem v posledních letech pouze slýchávala a ze srdce je nenáviděla. Ten tichý šepot moře, který se zdá tak klidný, ale je tak neuvěřitelně zrudný a krutý. Láká k sobě lidi a nechává je utopit. A mně zbývalo už jen asi dvacet sekund, než se mi ta holčička utopí.

Nadechla jsem se do svých už tak unavených plic a vplula do studené vody. V blízcím se šeru bylo obtížné se zorientovat, ale já se nenechala zmást. Plavala jsem, jako kdybych chodila každý den trénovat. Mé tělo se svíjelo únavou, ale já stále nepovolovala.

Najednou jsem si všimla ruky, která se vynořila z vody. Ztratila sílu. Zbývalo příliš málo času. Zabrala jsem, jak nejvíce jsem mohla. Do úst se mi dostávala voda, ale neuvěřitelný strach mě pořád hnal dále a dále.

Potopila jsem se a otevřela oči ve slané vodě.

Plavala jsem za šmouhou růžových plavek malé holčičky. Panikařila.

A já pro jednu nelitovala, že moji rodiče milovali vodu. A pro jednu jsem nelitovala, že mě naučili zachraňovat tonoucího...

Věděla jsem, že se po mě bude sápat, aby se zachránila. V první řadě bych vždycky měla zachránit sama sebe. A hlavně bychom se měly obě vznášet nad vodou, abych ji dostala k pobřeží.

Pod už tak tmavou vodou jsem ji zachytila za ruku a otočila ji k sobě rychle zády, aby se mi nevytrhla. Ztrácela vědomí příliš rychle. Pořád nereagovala na můj dotyk. Vzala jsem ji nehybnou hlavu oběma rukama a lehla si na vodu, abych si odpočinula a zároveň se dostala do potřebné pozice. A to se mi povedlo. Ležela jsem na hladině a naše obě hlavy byly na vzduchu!

K břehu jsem pozadu musela doplavat asi třicet

metrů. To zvládneš, Elise, to zvládneš, povzbuzovala jsem se. Dívka v mém náručí začala plivat vodu a nějak se vrtět.

„Jestli mě slyšíš,“ zařvala jsem tak, aby mě dobře slyšela, „nehýbej se. Dovedu tě na břeh, slibuju, jen se prosím nehýbej.“

Netušila jsem, jestli mě vnímá, ale dál jsem plavala pozadu a snažila se ji držet tak, aby se mi co nejméně vytrhla. Moje svaly bolely jako čerstvě vypálený cejch z velké námahy, na kterou jsem nebyla zvyklá. Dech se mi krátil a s ním i vzdálenost ke břehu.

Najednou jsem ztratila rovnováhu a slaná voda se mi dostala přes nos do úst. Lekla jsem se a chvíli jsem si myslela, že se utopím. Polil mě strach a já sotva držela balanc na hladině vody.

Ne, řekla jsem si, nemůžu tady umřít. Nemůžu dopadnout stejně jako moji rodiče. Nemůžu to udělat této dívce. Nechci, nemůžu...nemůžu.

Znovu jsem se pořádně nadechla a vyplivla přebytek slaných slin. Musela jsem na břeh. Moje tělo už jelo čistě automaticky, snažila jsem se nevnímat bolest a únavu. Soustředila jsem se jen na tu dívku, svůj dech a rovnováhu na vodě.

Nevím, kolik času uplynulo, když jsem zády narazila do písku pláže. Moře mi už jen poskytovalo příkryvku pro nohy, jinak mi ale byla zima. Slunce snad již téměř zapadlo. Nepamatovala jsem si to. Pamatovala jsem si jen hlasy a dvě ruce, které mě podepře-

ly, abych vstala. Vše jsem měla mokré a hrůzou jsem snad nedokázala mluvit.

Ta dívka...netušila jsem, co se s ní stalo dále, ale doufala jsem, že jsem ji v těch nekonečných minutách dostala na břeh a je o ni postaráno. Co se dělo se mnou jsem vnímala jen velmi mlhavě. Cítila jsem, že pomalu ztrácím vědomí. A po chvíli jsem ho nejspíš opravdu ztratila...

Probudila jsem se v nemocnici. Byl to divný pocit dívat se na sterilní bílé místnosti bez nějakých výzdob. Pouze postel, stolek, hodiny a za bílými dveřmi koupelna, ničím jiným místnost nevyzdobili.

Premýšlela jsem, jak je na tom ta holčička. Jak dlouho trvalo moje plavání a proč jsem vůbec zkolabovala? Možná vyčerpání, napadlo mě, nebo stres? Čert to vem. Nezmění se to, i když na to budu myslet sebe víc.

Na jednu věc jsem přeci jen byla pyšná. Po několika letech jsem vkročila do vody. Zachránila jsem dítě, které by se utopilo. Zachránila jsem ho od osudu, který zažili moji rodiče. Něco mi napovídalo, že tohle nebyla jen ledajaká náhoda.

Pousmála jsem se pro sebe a lehla si na nemocniční polštář. Po tvářích se mi koulely velké slzy, ale já se cítila dobře. Překonala jsem něco, co jsem dlouho předtím nedokázala...

Markéta Štěříková